

Alt dette syntes høiligen at glæde den modløse Wilmot, som daglig hørte Noes og Lovtaler over sin Kone og sit Barn, og begyndte at blive stolt af dem Begge.

"Og denne Isabella Deane, om hvem der allerede er talt saa meget?" spørger Læseren. — Jeg ønskede intet hellere, end at kunne fremstille hende ret lyslevende for Dem; men, gunstige Læser! den Pensel, der skulle give hendes Portrait, maatte først dyppes i den magiske Kilde over Skyerne, hvorfra de mangefarvede Dugdraaber faae deres glimrende Farver, stedse verlende efter det Standpunkt, hvorfra de sees — nu gronne, nu purpurfarvede, nu orange-gule, nu kun en Vanddraabe, nu alle Regnbuens Farver i Et. Denne unge, yderst spede og etheriske Pige viste sig aldrig som den Samme i to Minutter efter hinanden, og dog var hun fortryllende under enhver Afværling; der var ikke den mindste Skygge af Affectation ved hende, men hun syntes alene at lade sig styre af de Instincter, eller Impulser, som uafsladelig færdedes i hende. Nu legende, let som et Raadyr, i et andet Øjeblik grædende over Andres Smerte, nu talende som et Drakel, og med en Sikkerhed, som vibrerede gennem Andres hele Væsen med en ukjendt Sympathi, og talende om Ting, langt over en Engels Videns; derpaa overgivende sig til et saa phantastisk drillende Lune, at man skulle troe, hun hørte til Abeslegten. Hun hørte i Sandhed til det Ubesvarende, til det Ubeskrivelige! Jeg har aldrig set hennes Lige; men jeg vil fortælle hennes første Oprædelse paa „Plantagen“; thi jeg var just nærværende, da hun trådte ind i Salen der; og maa ske man da kan danne sig en Ide om hende. Hvad Miss Ogilvie og hendes Søster Caroline havde ahnet, indtraf. Sir William havde et Anfald af Podagra nogle Dage efter min Ankomst; og han lod Enhver vide det. Med sine Fodder indsvøbte i Flonel og sin smukke mandlige Figur indhyllet i en riig Sirtses Morgenstobrok, overgav han sig ganske til den uvelkommne Gæst. Siddende i sin blaa Saffians Lænestol, med Fodderne hvilende paa en Ottoman, med Porcellainskar, Glas-Phioler og medicinske Afsandlinger stablede sammen paa et lidet Bord ved sin Side, lignede han snarere alt Andet end den himmelske Taalmodighed; selv lille Fanny legede i en Krog med sin Dukke og tilhvidskede den fine Besalinger eller Frettesættelser, „bange for at forstyrre Grandpapa“; hans yngste Dottre vare, viseligen nok, gaaede af Beien for ham; og Hr. Talbot syntes, ved Binduet længst borte, ogsaa at pense paa at escapere; jeg var netop i Begreb med at hælde noget Medicin i en Skeet til den knarvurne Invalid, da jeg idet samme hørte Lyden af en Bogn, som dreiede om ad Svinget op til Gaarden, og samtidig dermed, (saa forekom det mig idetmindste, thi saa hurtigt fulgte Virkningen paa Aarsagen) bad min Patient i en vranten Tone: at jeg strax vilde gaae ned og see at forhindre Skoletosen (thi han formodede, at det var hende, der kom) fra at komme ind deri Børrelset, forend han funde bragt ind i sit Studerekammer, hvor han haabede, han, idetmindste paa en saadan Tid, kunde være sikker for at foruleiliges af Fremmede. Jeg gif for at rogte mit Grinde, og fandt Isabella Deane i Armine paa sine to Veninder, som ud-

brode i saa mange Exclamationer af Glæde og Beklagelse, saa mange Velkomsthilsener og Advarsler, saaledes blandede mellem hverandre, saa vase og saa uforståelige, at de end ikke kunde udtydes af En, der var begavet med en saa hurtig Høfte- og Tenkeevne, at hun maaette vække Tanken om en Peri, end om et Skolebarn. Hun stod aldeles fortumlet og kastede sine spejdende orientalske Øyne paa mig, idet jeg nærmede mig, som for at bede mig forklare hende hvad Alt dette skulle betyde. Jeg begyndte strax derpaa; men aldrig saasnart havde hun fattet, at hendes to Veninders Fader havde et Anfald af Podagra, forend hun klappede med sine to smaae hvide Hænder og raahte: „Jeg skal strax kurere ham! Lad mig paa Øjeblikket komme til ham! Hvor det er en Lykke, at jeg har taget den med mig!“ Sostrene saae paa mig og jeg paa dem. Jeg saae et Smil paa Hr. Talbots Læber, idet han nærmede sig med sin Kone, et Smil af Forundring over den Begeistring og Tillidsfuldhed, der viste sig hos en saa ung og sped Skabning, blandet med kjendelig Beundring af hendes Skjønhed og Livslighed. „Hvor er min lille Juveelæske? Den i det østindiske Futteral?“ spurgte hurtigt den lille Skjønne, i den bydende orientalske Tone, som er blevet den anden Natur hos Enhver, der har levet i Ganges's og Hindus Land. „Der ligger den jo lige for Eder!“ vedblev hun, „o, vær saa god at tage den ud af Hylsteret; — naa, hvor er mine Nøgler? O, her, i min Ridicule! — Kjære Pigebørn, viis mig nu hen til Eders Fader!“ — Jeg tilstaaer, at jeg var blevet saa frapperet over hele denne Scene, at jeg slet ikke længer tænkte paa Sir Williams Forbud. Denne Isabella Deane syntes at drive Alt afsted foran sig; jeg fulgte mekanisk efter de Andre, idet Miss Ogilvie viste os Beien ind i Salen.

(Fortsættes.)

Theatret.

Bort Theaters Repertoire har i den sidste Tid ikke frembudi Andet end hyppige Gjentagelser, for det meste af Bagateller. Især har Vaudevillen „Nei“ vidst at skaffe sig en stadig Plads derpaa og dette lader ogsaa til at blive Tilsædet med den Vaudeville-Monolog, som Hr. Phister morede sit Publikum med til sin Aftenunderholdning, saa at Publikums Bisald snart, efter Vaudeville-forsatterens Ønske, i Ordets egentlige Forstand er reduceret til „Ja“ og „Nei“. Da saaledes Theatrets Præstationer ikke tilbyde noget videre behageligt Stof for Underholdning, kunne vi saameget mindre nægte os den Fornuiselse endnu engang at dvæle ved Erindringen om den herlige Nydelse, Virtuosen Kellermann atter afvigte Søndag sjænkede sine talrigt forsamlede Tilhørere. Hr. B. havde dønnegang, formodentlig forsættigt, valgt saadan Sager, syn ikke blot behage ved det sjælfulde Foredrag, men tillige give Lejlighed til at udvile en højere Kunstsærdighed. Vi kunne let indse, hvad der har besøget Kunstneren til et saadant Valg, sjældt vi ikke kunne nægte, at det havde været os hørere, om han havde tilføjet disse Hensyn, og dønnegang, som hidtil, foretrukket det Skjønne for det Vanfælge. Den magiske Virkning, Kellermann tidligere har vidst at udøve over Tilhørerne, udeblev dersor ogsaa for en Deel indtil det sidste Nr., hvor Kunstneren atter fandt Lejlighed til at udfolde hele sit eiemommelige Genie. Det var dersor ikke at undres over, at Publikum ogsaa dønnegang hædrede ham ved at kalde ham

strem, og han lønede denne Opmærksomhed rigelig ved at tale dersør med nogle af sine deiligste Toneer. Vi tilstæae oprigtigt, at vi sætte Foredraget af denne simple Schweizermelodie høiere end Udsorelsen af de mest halsbrækkende Passager, og den Begeistring, der ved dens Slutning bemærkigede sig det hele Huns, er os Borgen for, at vi ikke ere ene om denne Mening. Vi mindes sandelig ikke nogensinde at have hørt noget mere henrivende, end Kellermanns Foredrag af cantabile Satser, og om vi end vilde gjøre os Ullage for at samle alle de smukkeste Talemaader, hvormed man ved saadanne Lejligheder er vant til at udtrykke sin Beundring, vilde vi dog kun derved høste usfuldkomment udtrykte den Virkning, han ved en eneste lille, simpel Melodie ved at fremtrække. — Ogjaa denne Gang nod Kunstneren en, tildeels fortrinlig, Understøttelse af vores bedste Kunstnere og Kunstnerinder. Saaledes fremragde Fru Heiberg Chr. Winthers smukke Træsnit: „Asbjørn og Thora“ — og Kunstnerindens Navn er alledede Borgen for, at Alt hvad Kjærlighed til Kunst og Poesie formaar at fremtalde, ogjaa aabenbare sig i hendes Opsatning og Gjengivelse af dette Digt. — Ogjaa M. Simonsen vandt og fortjente den mest levende Erkjendelse, saavel for Udsorelsen som for Valget af det smukke Nr. af Meyerbeers her endnu ubekendte, sjondt forresten alt verdensberømte Opera: „Huguenotterne“. — Mindre tilfredsstillende var denne Aften Hr. Instruct. Nielsens Fremsigelse af Schillers ved Hartmannsaa smukt melodramatiserede Digt: „Der Taucher“. At Hr. N. er i Besiddelse af alle de Evner, der udordnes til at være en udøver af Declamator, derpaa har Publikum haft saa mange gyldige Beweje, at det neppe behover at gjetages. Men vi tillade os at formene, at det ikke er nok at medbringe disse store, beundringsværdige Evner, naar Publikum ikke tillige seer Frugten af de ivrigste Bestrebelser for at benytte dem til Frembringelsen af et fuldstændigt Kunstværk. Det er heri, at Fru Heiberg staar som et uovertruet Monster paa vor Scene. Det vilde uretsædigt at nægte, at andre Kunstnere, hver i sin Mening, ere i Besiddelse af Talenter, der kunne rivalisere med den nævnte Kunstnerindes; — men denne samvittighedsfulde Anvendelse af disse Evner, denne aldrig tilside-satte Opmærksomhed saavel for sin Kunst som for det Publikum, der glæder sig ved dens Udvælelse — denne Pietet for Digternes Verker, der ved hendes Haand ret paatrykkes Fuldkommenhedens Stempel — Alt dette er det, der saa hæderligt udværter denne aldrig for højt paaskjonneede Kunstnerinde. Men det er disse Hensyn, som vi ikke sjælden see hos Hr. Instruktør N., om ikke ganke tilfælde, saa dog ikke tilsvært paaagtede. Erkjendelsen af hans rige Talent lader ham selv stole for meget paa dets siedeligtige Virkning — han glemmer for øste, at det ikke er saameget Kunster, man ønsker at see, som hans Præstationer. Dette var nærligent den gang Tilsædet ved hans Fremsigelse af det nævnte Melodrama. Den sajnede næsten heelt igennem den Correcthed, som Hr. N. saa øste har vist, at han ved at gengive et Digter-værk med; og en temmelig Grad af Usikkerhed var hist og højstendelig. Det vilde være os let at nævne flere Exemplarer paa, at Hr. N. just ikke havde anvendt megen Eftertanke paa det nævnte Digt; men da vi ikke tor gjøre Negning paa, at ret Mange have fulgt Fremsigelsen med en saa stædig Opmærksomhed, vilde dette være et spildt Arbeide. For Kunstnerens egen Styld ville vi blot nævne det fjerde Vers:

„Doch Alles noch stumm bleibt wie zwor“ ic.

Dette begyndte Hr. N. meget rigtigt, overensstemmende med Componistens Maleri, med en blid, venlig Modulation i Stemmen. Men det kan dog neppe være rigtigt at vedblive hele Verjet i denne samme blode, jædige Toneart! Digteren stiller sin Helt som

— sein Edesknecht, sanft und zick,

Und den Gürtel wirft er, den Mantel weg,

Und alle die Männer umher und Frauen

Auf den herrlichen Sungling verwundert schauen;

Hele denne Strophe holdt Hr. N. i den ovenangivne blode Toneart, hjondt Charakteren her uregelmæssigt trover en betydelig Uperling. At der efters indtræs en heel Standsning, var derimod ikke Hr. N.'s Skyld, men derimod Ansærerens, saa at der er al Grund til at forstå, at man just ikke har været alfor samvittighedsjule med at prove det omhandlede Nummer, der forresten not forhente en omhyggeligere Behandling. — Hr. Saaborg sang denne Aften et Par meget smukke Romancer, med obligat Violoncel, og tappedes med Hr. Kellermann i et smukt Foredrag — det Højest, vi vide at sige til hans Noes. — Fausten Hr. Petersen foredrog med sin bekjendte Virtuositet de østere hørte Variationer over „Nich fliehen alle Freuden“. — Kublaus herlige Cuvverture til „Eiverboi“, hvormed Concerten aabnedes, vandt en levende Modtagelse, der tydeligt videnede for det østere udtalte Ønske, at dette Stykke snart igen maatte fremdrages fra den alfor tidlige Høje, hvortil det er henlagt — om ikke for Andet, saa for at bringe de høste urimelige Nygter til at forsumme, der nævnes som Aartsagen heriil.

— W —

Uyheds-Revue.

(11—17 Marts.) — Maskeraden paa Høsttheatret i Mandags var saa talrigt besøgt, at Lokalset i flere Timer var „meer end propuldet.“ For dem, der imidlertid ikke alene i den store Mennessemængde, smukke og kostbare Costumer, god Musik og en brillant Belysning findt deres Tilfredsstillelse; men som til en Maskerade fordele sindrige Optog, veludførte Charakterer og Danss, tilhørende Drængel og Mytren af maskerede Mennesker fun liden Moro og Forlystelse. Alt kom for at ville mores; ikke En af Tredive gif derhen i den Agt selv at bidrage til Mortstabben, og neppe En af Hundrede maskee tillige med Eyne dertil. Det hele lignede en londonsk rout, fun med den Forhjel, at Selstabt her havde Masse paa; man trængtes for at see og sees og for at tunne fortælle, at man havde været der; Resten var ikke værd at tale om. Det er forovrigt neppe nogen Overdrivelse, naar man antager, at der ved denne Maskerade er forbrygt en Sum af idemindste 15 til 16000 Rd.; heraf ville vel henved 3000 komme de Vandlidle tilgode; med Resten har man hjulpet paa enkelte Grene af den indenbydes Industri. — Som man erfarer skal det være under Veniliation igjen at indrette Høsttheatret til offentlige dramatiske Forestillinger af det kongl. Theaters Elever, hvorede disse tunne expolde Lejlighed til at øve sig, udvile deres Talent og gjøre dette behjendt for Publikum. Hensigtsmæssigheden af denne Plan forekommer os saa indlysende, at vi ikke kunne omtvise, den jo kommer til Udsorelse. Talskald er det paatankt, for Fremtiden at drage større Nutte end hidtil af det smukke Lokale, Høsttheatret tilbyder. Man vil da vel ogsaa ved adskillige Forandringer, f. Ex. ved at lægge en ny Trappegang, drage tilsværtlig Omsorg for Publikums større Sitterhed og Begivenhedsighed. — Blandt de Nyheder, Theatret endnu i denne Saeson vil producere, nævnes ogsaa et originalt Lytspil i to Acter, af Hr. Overton, betitlet: „En Bryllupsdags Katastrofer.“ — Det saakalbede Romer-Selskab (Danske, der have været i Rom) har, som sædvanligt, ogjaa iaaar festligholdt d. 8de Marts, den Dag, paa hvilken Thorvaldsen antom til Rom og som Kunstneren dersør seirer ifredet i sin Fodselsdag. Selstabt, der holdt sin Sammenkomst i det Vorupøske Selskabs Lokale, var denne gang meget talrigt. Thorvaldsen var blandt de Første, der indsandt sig. Man mordede sig med italienske Sange, Musik og Danss. Over Bordet udbragtes under almændelig Jubel Kunstnersyrens Staal i øgje Est i Est fra Montefiascone (som Prinds Christian i denne Hensigt havde sendt Selstabt) og en Vise af Oehlenschläger blev sjungen. Fest-Gildet, hvilket hele Befestning Thorvaldsen uden de Voriges Bidende havde paataget sig, endte med, at de Tilstedsvarende ledsgæde Kunstneren til Charlottenborg, og bragte ham til Askebæd et begejstret Hurra. — Hr. Grahn optraadte d. 9de dennes for første Gang i Hamborg (som det i flere hamborgske Blade og i „Alt. Merkur“ hedder: „paa hendes Gjennemreise til Paris“), og hilste med et stormende Bisbalb, hvormed ogjaa saavel hendes „Pas de Flore“ som ogsaa hendes Udsorelse af Abbédiessens Partie i Nonneacen af „Robert af Normandiet“ blev optagne. Ved en af hendes følgende Gjæstesforestillinger agter hun at udøre Søngjængersens Partie i Baletten af dette Navn. — Vor theaterbesøgende Publikum har givet Hr. Balletmester Bournonville al Fyldestgjørelse for den ham ved en militair Kabale tilsvæde Mønst, idet at baade hans Udsorelse af Waldemar i Baletten af dette Navn og hans Dans i „Den sorte Domino“ begge da paa-følgende Aftener (d. 8 og 9de d.) optoges med et ualmindeligt stort og entusiastisk Bisbalb. — Den fra Wetterbroes-Theatret bekjendte Komiker Wilke har engageret et Selskab til at give tydse Forestillinger (forstørredelen Baudeville, de saakalbede Folsecorder, og Harcer) i Sommer paa det nævnte Theater. Foruden en-deel nye Subjecter, nævnes M. Ubich og Dem. Fabrizius. Hr. Koch er engageret i Kassel. — Vor Landsmand, den bekjendte Romanforfatter, Prof. L. Kruse, er død i Paris i Slutningen af M. i temmelig forarmede Umstændigheder. De fleste i Paris værende Danss viste ham den første Wre, og da ingen Præst gav Mode ved Begravelsen, blev Jordspættelsen forrettet af en Dans i Krigsfolget, efterat denne havde indledet Handlingen med en kort Tale over den Hedengangne. Vor Minister i Paris, Baron Ross, skal ogsaa i Anledning af dette Dodsfall have asgivet Beviser paa sin sædvanlige Tjenstvillighed og Opmærksomhed for den Nation, han repræsenterer. —

Da „et Nygte“, ifølge Hempels Avis, skal nævne Forfatteren af de med det bekjendte Mærke —? — betegnede Digte som tillige at være Forfatter til nærværende Blads Theaterartikel, finder Redaktionen sig heraf foranlediget til at erklære dette Nygte for aldeles ugrundet.

Før dette Blad, hvorf. eet Nr. udgaer om Ugen, hver Søndag Morgen, tegner man sig paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade Nr. 8 i Stuen, eller hos Udg., Bimmelstafset Nr. 138, Eden Sal; Abonnements-Prisen er 72 Sk. quartaliter.

Trykt i det Poppiske Officin ved J. G. Salomon.

Rjolæus
Blaaue Mængde
Felt
173 1839
genblad